

Упіймати красунечку. Тобі не втекти. Книга 2

Дж. С. Вонда

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

Переклад — Святослав Зубченко

© Readberry. Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Ка Тебе ніщо не замінить

Крізь запаморочення прорвалася хвиля ейфорії й засіла глибоко в горлянці. Біль в очах, щем у грудях — усе приємно зливалося в пляму незадоволення, яке проганяв порошок у носі.

Я закинув голову, втягнув повітря, мов ліки, дозволяючи пощипуванню розійтися всім тілом.

Фокус моєї волі знову здійснювся дибки, наче той хижак, що жадібно скалив зуби в очікуванні сутички.

Я прибрав від носа купюру, віддав дівчині, яка підготувала все на таці, і притягнув її до себе. Поки наші язики єдналися в танці, дві інші жінки смоктали мого прутня, пестячи одна одну й постогнуючи. Достатньо було мого владного жесту, щоб ті дві миттєво відсахнулися, звільняючи місце третій, яка сіла на мій член анусом і, заскавчавши, увібрала його повністю. Інша припала перед нею і взялася вилизувати їй промежину. Третя зайнялася її язиком.

Від мене не вимагали якихось дій, тож я просто сидів, курих і споглядав виставу, яку розігравали просто в мене перед очима і водночас так далеко.

З кожним кліпанням я ще глибше сповзав у темряву, з якої мене мав би врятувати кокаїн.

Утім, що довше залишався притомним, то слабшав його ефект, а мене полонила безодня.

Щоб кінчити, мені вже давно не вистачало пострибувань якоїсь курви. Тепер я мусив хапати її за стегна з такою силою, що вона кричала від болю, гатити її членом до крові, переживати все те садистичне лайно, яким наповнена моя темна свідомість. Тільки тоді мій прутень віддавав сперму. Але й те відбувалося в'яло.

Коли дійшов, жінка чемно переді мною опустила, зняла презерватив і разом з двома іншими вилизала мій член до блиску так, ніби я зробив їм ласку, а не завдав болю.

Якби йшлося про Амбер, то ще б міг таке зрозуміти. Я бачив у ній симбіоз болю, відданості, пристрасі й змінного домінування.

Зі шльондрами міг лише розраховувати, що вони дійсно схиблені на мазохізмі, а не йдуть на це, тільки б мені сподобатися.

Але якого біса їм кортить сподобатися саме мені?

Коли відчинили двері, я загасив цигарку і тягнувся по випивку. Лай не зміг прорвати пелену, якою мене огорнуло, проте все одно підійшов і голосно заговорив.

Моя зброя надто далеко. Інакше я б його пристрелив.

— Чоловіче, таж отямся нарешті!

В обличчя плюснули холодною водою, тож я невдоволено розплющив очі.

— Якого біса?! — люто заревів, подумки відзначивши, що жінок поряд уже немає.

Біля мого крісла, склавши руки на грудях, стовбичив Рес. Лай нависав просто наді мною.

— Бля, — вилаявся він. — На якусь мить здалося, що ти врізав дуба.

Я похапцем підтягнув опущені штани:

— На жаль, ні. Що сталося?

— Я зайшов. Жінки одразу ж повтікали, а ти у відключці! Довелося покликати Реса, щоб не завити через твою загибель. Ти реально на труп скидався.

Я протер долонею обличчя в надії, що завдяки цьому магічному руху Лай кудись зникне.

— А якого лисого ти тут забув?!

Погляд найкращого друга ковзнув порожніми пляшками, попільничками й доріжками порошку. Тоді Лай підвівся й відчинив вікно:

— Коли ти востаннє виходив на сонце?

Я знизав плечима і заплющив очі, щоб урятуватися від яскравого світла.

— Срака, — буркнув Рес, схопив мене за плечі й повернув у вертикальне положення. — Ти рюмсаєш, як мала дитина. Ану припини!

Я не зізнався, що не вважаю його дії неприємними. Навпаки. Мені не завадили б обійми. Будь ласка, трішки ніжності для розбитого, обманутого, багатостраждального Хав'єра, якому остогидла ігрова кімната.

Навіть власне ім'я викликало ненависть.

— То чого вам треба?

— Щоб ти опанував себе, — Лай тицьнув мені склянку води. — Випий, інакше виллю на тебе.

Погроза тільки насмішила, але мене дійсно мучила спрага.

— Що на тебе найшло? Відколи це ти приводиш до себе одразу трьох наших жінок? От курва! Ти вже два роки не підпускав жіночий рот до свого члена! Невже річ досі в тій малій американці? Та щоб її чорти забрали!

— Ти стежиш за мною під час сексу? — запитав утомлено. Зрештою, від Лая я нічого не приховував.

— Ні, чоловіче! Ти сам розповів мені, коли востаннє напився, як чіп, що кожен мінет тобі нагадує Селену! А тепер що? Намагаєшся отак судомно забути Амбер? Але робиш усе, щоб цього не сталося?

Запам'ятай раз і назавжди: більше ніколи не пий з Лаєм.

Раптом Рес простягнув мені руку. Я глянув на неї, ніби на отруйну змію.

— Ти смердиш.

— Дякую, — я закотив очі й дозволив йому себе підняти. — То хто мене виміє? Татко чи... ще один татко?

— Сам упораєшся, — пробурмотів Рес, так само несподівано схопив мене попід плече і потягнув до ванної.

Лай, як добра господиня, пересвідчився, що вода в душі тепла, і наготував свіжі рушники. Сяк-так мені вдалося роздягнутися і стати голим під душ. Обидва досі були в кімнаті.

Вода вимивала з тіла дурман. Поверталось відчуття, яке я успішно загасив кількома доріжками кокаїну. Відчуття зради й втрати єдиної людини, яка вміла видобути з мене емоцію.

Добивала не тільки неймовірна врода, яка заповонила мене з першої зустрічі і не відпускала, а й те, що ховалося за нею.

Бо beauty, красунечка, була справді красунею, та найголовніше — моєю.

— Гей, старий, що з тобою? — постукав по скляних дверях Лай.

Хай навіть він сучий син, який нервує мене самою своєю присутністю вже понад десять років, однаково помітив, що вода на моїх щоках солона.

Так склалося, що ми розпізнавали ту емоцію з першого погляду. Ні, ми не рюмсали, але якщо комусь боліло, розуміли це на рівні інстинктів.

Кокаїн більше не притуплював почуття. Я не впорався.

Бля. Я просто її втратив.

— Уже виходжу, — промовив крізь скляну перегородку й дочекався, коли ті двоє нарешті вшилися.

Десять хвилин по тому я все ще перебував під кайфом, але відновив у собі трохи людського. Надягнувши футболку й джинси, увійшов у вітальню.

Рес сперся на бежеву стіну й запускав йо-йо. Лай розсівся в кріслі.

Облаштування вітальні просте, якщо не мінімалістичне.

— Мені навіть уявити складно, крізь що ти проходиш і чому перетворився на останнього нікчому, — заговорив друг, склавши руки на грудях, — але, здається, у нас є дещо, здатне повернути тебе до життя.

І що це, в біса, таке?

— Це правда, але перш ніж розповісти, — перебив Рес, — може, таки з'ясуємо, чому Скрілля поводить себе як дитина, змушуючи мене бавитися в няньку?

— То не моя проблема, — я знизав плечима. — Тобі просто подобається виконувати роль жінки.

Рес міцно стиснув щелепи, долаючи напад гніву.

— Якщо я правильно зрозумів, Пилораме, — Лай закрив руки за голову, — вам треба дати час повибивати одне з одного лайно, а вже тоді переходити до справи?

— Ні, — відрізав Рес.

— Так, — погодився я.

Рес перевів погляд за вікно, ніби відповідь ховалася десь за пальмами.

— Гаразд, тоді відверто. Якщо поводитися з жінками так, як оце ви, а я маю на увазі те трахо-психо-лайно, не розраховуйте, що вони з вами залишаться. Ясно? Тож якщо хочете здолати фобію сталих стосунків, почніть із себе й перетворіться на тих, кого з радістю називатиму друзями, а не на супердрочунів, які сцять на жінок. Лаю, тебе це стосується не менше за Крека. Ми порозумілися? Тож у майбутньому уникатимемо таких ситуацій, як з Амбер. До речі, вона вже була б мертва, якби я не проголосував проти цього. Бо ж ваші думки курсують тільки звідси, — він вказав на голову, — сюди, — тицьнув в області члена. — Так, я теж займаюся сексом з жінками. Але вони добровільно зі мною трахаються, а потім спокійно живуть тут на острові. Бо після моєї спальні їм не зриває дах.

Ми з Лаєм переглянулися.

На мить запала мовчанка.

— Усе ясно. Дуже дякую за чудовий виступ, — промовили ми в один голос і випросталися.

Лай опустив долоні на бильця крісла, а я розправив плечі й сховав руки в кишені.

— То що там сталося? — запитав Реса.

— Камачо. Його корабель вигулькнув на горизонті. Він вийшов з нами на радіозв'язок і готується...

— ...спочити з миром, — завершив Лай. — Проблема в іншому. Як він дізнався, де ми?

Я кивнув:

— Слушне зауваження. Напевно, здогадався, що бурова платформа — лиш один з островів Карибського басейну, де можна нас відшукати. Зрештою, у цьому нема нічого складного. Кілька контактів у Вашингтоні, і вся інформація в кишені. То ви впустили на острів ідіота з маячком. Утім, байдуже, то вже історія. І Камачо скоро стане історією. Треба завалити гниду.

— Що?! — здивувався Лай. — Ну, як на те пішло, то це моя ідея. Ще від самого початку. Але відколи ти погоджуєшся вбити когось із картелів? Хіба ж не ти застерігав нас від цього мінімум останні три роки?

— Зараз мені чхати на мир, — прогарчав я. — Або ті покидьки здохнуть, або я. Тоді принаймні моя смерть матиме сенс.

Рес наморщив лоба, Лай з радісців зірвався на ноги.

— Я знав! — вигукнув він. — Хоч якась користь з тієї красунечки! Нарешті ми зробимо крок уперед!

— Не так я собі уявляв крок уперед, — незадоволено пробурчав Рес.

— Ой, таж розслабся, — я підійшов до друга й поплескав по кремезному плечі. Навіть якби займався спортом удвічі більше за нього, я ніколи не добився б такої ширини плечей. — Ти хочеш того самого, що і я. Ми змогли відвернути увагу ЦРУ. Чи вони таки навідувалися відтоді, як ми позбулися Амбер? Ні. Отже, можемо собі дозволити кілька закривавлених трупів на острові. Застрелимо

Камачо і його довбограїв, а тоді скинемо тіла на вогнище, щоб увесь острів просяк солодким ароматом мертвечини.

Рес засміявся:

— Ви дійсно тупі, якщо вірите, що Камачо сюди вмирати прийшов.

— А навіщо ж? — байдуже поцікавився Лай. — Щоб ми заплатили йому за Валентину та Амбер? Звісно, ми приготуємо для нього гроші. А з нагоди розплати влаштуємо біля басейну барбекю. Жінки зникнуть, аж поки дамо знак повернутися.

Рес похитав головою:

— Він точно сховав козир у рукаві. Щиро кажучи, не дуже хочеться дізнаватися, що то за козир.

...

Далі — у повній книжці «Упіймати красунечку. Тобі не втекти. Книга 2».
nashaknyga.com.ua